

[Jefsen Christensen.]

mende, der har dette Omraade under Administration. Det er en dansk og en nordisk Opgave at paapege Urimeligheden i, at man ikke tager Hensyn til et nationalt anderledes tænkende og følende Mindretal, et Mindretal, der er indstillet anderledes end Flertalsfolket inden for den Stats Grænse, hvor det bor.

Jeg vil gerne sige om Udtalelserne vedrørende det danske Mindretals Holdning Syd for Grænsen, at de har selvfølgelig, for saa vidt de er i Stand til at faa Midlerne andre Steder fra, altid ment, at de helst vilde beholde de private danske Skoler, fordi det førte med sig, at de var mest uafhængige, men Forudsætningen er jo, at disse Midler kan skaffes. Det er muligt, at det ærede Medlem Hr. Alfred Kristensen har Ret i, at den danske Nation vil og kan holde sammen om at skaffe Midlerne, men det vilde dog være mindst lige saa rimeligt, at vi fra dansk Side søgte at lægge det til Rette paa en saadan Maade, at man ikke stadig væk i disse Forhold skulde gribe ud over Landenes Grænser, men at man inden for Landene selv ordnede Forholdene saaledes, at ingen kunde føle sig brøstholden over den Behandling, de fik, heller ikke et nationalt Mindretal. Jeg har derfor hele Tiden fra 1920 indtil nu Gang paa Gang talt med den danske Skoleledelse Syd for Grænsen om, at det maatte være dens Opgave at faa saa mange tyske Statsborgere som muligt uddannet paa danske Seminarier til at kunne overtage Lærergerningen dernede, for at man kunde være forberedt paa Vilkaarene, hvad enten de kom til at forme sig saadan eller saadan. Saa sent som i Søndags, ved Sønderjysk Skoleforenings og Sprogforenings Aarsmøde i Skærbæk, henvendte Skoleledelsen dernedefra sig til mig med Ønske om, at de omgaaende maatte faa mange unge danske til danske Seminarier. Nu begynder de at forstaa, at skal de have den fulde Udnyttelse af de Muligheder, de kan faa, hvis man vedblivende vil stille sig paa samme liberale Linie fra ledende Kredse dernede, som man hidtil har givet Udtryk for, er der al Grund til at tænke paa at uddanne Kræfter, der ogsaa er i Stand til at virke i den offentlige Skole.

Jeg har ønsket at sige disse Ting, fordi det ikke er saa ligetil dette, at gaa bort fra et Princip, som der er mange i vort Folk der mener ikke bør forlades nu. At bagatellisere de 40, som offentligt har udtalt sig for Opretholdelsen af den kommunale Skole dernede, vil man ikke have saa let ved, idet de Navne, der her er Tale om, hver for sig

betyder saa meget inden for sin Kreds, at de Navne nu engang ikke saadan kan skubbes til Side. Man kunde meget vel have fremskaffet mange, mange flere Navne, det hævder de ganske bestemt; men der har ikke været noget Ønske om det fra den Side. Personlig har jeg aldrig nogen Sinde prøvet paa ad anden Vej end gennem mine offentlige Udtalelser, gennem mine personlige Meninger at skaffe Ørenlyd for den Opfattelse, jeg har af dette Spørgsmaal. Noget andet er, at de, der her har talt paa de 40's Vegne, ikke kan kendetegnes som en Samling Enkeltpersoner, hvis Mening man ikke skal tillægge videre Vægt. Naar man i Folketingets Betænkning giver sig til tale paa en Maade, som om der heroverfor stod aldeles sluttede og enstemmige Henvendelser til Udvalget fra sønderjyske Lærerkredse, Skolekommissioner og Skolenavn i By og paa Land, Sogneraadsforeninger og Danske Samfund i Græensegnene om ikke at opretholde tysksprogede offentlige Skoler, vil jeg derom have Lov til at sige, at her tager man vist Munden lovlig fuld. Her er jo ikke Tale om nogen samlet Henvendelse fra hele Sønderjyllands Lærerkredse i denne Forbindelse. Jeg har talt med mange Lærere om dette Spørgsmaal, og dette her med at udtale sig kollektivt gennem Foreninger og Sammenslutninger er altid en noget tvivlsom Sag, naar der er en Masse Lærere inden for disse Foreninger, der aldeles ikke er enige i det Synspunkt, som man fra Ledelsens Side har tilladt sig at fremsætte. Jeg er ikke klar over, med hvilken Adkomst Sogneraadsforeningen i Tønder Amt — det ser i Henhold til Folketingsudvalgets Betænkning for øvrigt ud, som om det var Sogneraadsforeninger for hele Sønderjylland, det var ikke Tilfældet — søgte Foretræder for Udvalget, da vi var dernede. Jeg ved ikke af, at Sogneraadsforeningen er valgt til at komme med nationale, politiske Udtalelser. Jeg tror, adskillige har faaet Vanskeligheder, da de kom hjem efter den Historie, og jeg ved det. Jeg ved heller ikke, med hvilken Begrundelse og med hvilket Mandat Danske Samfund optræder som en national politisk Organisation. Det kunde ikke falde mig ind nogen Sinde at udtale mig som Formand for Sønderjysk Skoleforening i Forbindelse med Spørgsmaal af den Karakter. Jeg frakender Danske Samfund, hvis Oprettelse jeg i høj Grad var delagtig i i sin Tid, Adkomst til at tale paa samtlige Danske Samfunds Medlemmers Vegne; hvis de gør det, kommer de galt af Sted. De har aldrig faaet Mandat til noget saadant og skal heller ikke have det i Fremtiden.

Men lad det nu være, hvad det er. Det,